Wiara Józefa w działaniu

Józef przyćmił swoich braci

„Przez wiarę wspomniał umierający Józef o wyjściu Izraelitów i dał polecenie dotyczące swoich kości” — Hebr. 11:22.

Apostoł Paweł umieszcza Józefa na długiej liście bohaterów wiary. Wiara tych bohaterów, zademonstrowana w ich doświadczeniach życiowych, wystawiła im „chlubne świadectwo” przed Bogiem (Hebr. 11:2). Święty Paweł wyjaśnia, że ich wiara była napędzana nadzieją na lepszą, niebiańską ojczyznę (Hebr. 11:13-14).

Analizujemy życie Józefa pod kątem szczegółów jego wiary w działaniu, uległości i posłuszeństwa względem woli Bożej. Jak podsumował święty Paweł, spodziewamy się, że nadzieja Józefa na przyszły raj była jego natchnieniem, jego przyszłym celem, który kształtował życie poświęcone Bogu.

Poprzez Obietnicę Abrahamową, którą Bóg potwierdził ich ojcu Jakubowi w Betel (1 Mojż. 35:9-15), Bóg zaprosił Józefa i jego braci, aby przystąpili do Niego w wierze i cieszyli się przyszłymi błogosławieństwami. Józef odpowiedział na to wezwanie, a jego życie rozwinęło się jako dziedzictwo wiary wytrwałej w działaniu.

W przeciwieństwie do niego, bracia Józefa tkwili w przeszłości, szukając zemsty i przewagi nad nim. Cieleśni bracia Józefa byli ślepi na Boże zaproszenie do wiary (1 Mojż. 37:4-8).

Zachowanie wiary w Boga we wrogim środowisku nie było łatwe dla Józefa. To była walka między jego poczuciem sprawiedliwości a niesprawiedliwością jego wrogów, miłosiernym sercem a ich okrutną niegodziwością, pokorą a pychą jego braci (1 Mojż. 39:1-23).

Bóg był z Józefem podczas każdej z tych walk. Jednak podobnie jak my, Józef mógł dostrzec dowody Bożej mocy dopiero z perspektywy czasu. Jego wiara była niezbędna, aby prowadzić codzienną walkę i zaufać Bogu, że wzmocni go w kryzysie. W ten sposób Józef stał się jednym z bohaterów wiary.

Apostoł Piotr przedstawił praktyczne elementy naszej wiary w działaniu. „I właśnie dlatego dołóżcie wszelkich starań i uzupełniajcie waszą wiarę cnotą, cnotę poznaniem, poznanie powściągliwością, powściągliwość wytrwaniem, wytrwanie pobożnością, pobożność braterstwem, braterstwo miłością” – 2 Piotra 1:5-7.

Dzięki tym łaskom Ducha apostoł Piotr udziela wskazówek wczesnemu Kościołowi, jak prowadzić pełne posłuszeństwa życie w poddaniu Bogu. Widzimy te łaski odzwierciedlone w doświadczeniu Józefa, który jest dla nas inspiracją. Nałóżmy niektóre z elementów wiary Piotra na życie Józefa, aby wyciągnąć kilka cennych lekcji.

Wiara

Musiała istnieć pewna różnica w sposobie, w jaki Rachela wychowywała Józefa w porównaniu z tym, jak Lea i konkubiny Jakuba wychowywały jego braci. W przypadku różnych matek, w gospodarstwie domowym zachodził naturalny podział, a być może lepszy charakter Racheli zaowocował przemyślaną edukacją Józefa w sprawach pobożności (1 Mojż. 29:17). Ponadto możliwe, że Jakub przykładał większą wagę do rozwoju wiary młodego Józefa, ponieważ był on synem urodzonym mu w podeszłym wieku i był dzieckiem jego ulubionej żony.

W procesie wychowania dzieci liczą się efekty. Jako dziecko, Józef przewyższał swoich braci pod względem wiary, mądrości i lojalności wobec ojca. Miłość i zaufanie dziecka do rodziców stanowią wzór dla tej samej miłości i zaufania do Boga, gdy stają się dorośli. Apostoł Paweł mówi: „Wiara tedy jest ze słuchania, a słuchanie przez Słowo Chrystusowe” – Rzym. 10:17. Józef był skłonny interpretować swoje doświadczenia życiowe przez pryzmat wiary bardziej niż jego bracia.

Bóg szedł przed Józefem i przygotowywał jego drogę. Jednym z przykładów tego faktu jest moment, w którym Józef w wieku siedemnastu lat podzielił się swoimi snami z braćmi. Bóg dał Józefowi sny, które ujawniły jego przyszłe powodzenie. Być może Józef szukał entuzjastycznego wsparcia swoich braci, lecz jego wczesna wiara okazała się naiwnością i pychą, a zamiast wsparcia wywołała ich zazdrość. Dziwny i cudowny plan Boga polegał jednak na wyrwaniu Józefa spod ich wpływu. Kiedy niesprawiedliwość wydaje się dominować w naszym życiu, może to być Boży sposób na wprowadzenie nas do nowej krainy z nowymi wyzwaniami i możliwościami.

Kiedy Józef został sprzedany przez swoich braci do niewoli, jego kolorowy płaszcz został mu odebrany, a jego jedyną własnością stała się wiara. Chociaż był biedny w oczach swoich braci, był bogaty w wiarę w Boga. Wiara była teraz jego wewnętrzną szatą piękna, jego sekretnym źródłem osobistej siły i inspiracji.

„A Pan był z Józefem, tak że wiodło mu się do-

> brze, i przebywał w domu pana swego, Egipcjanina. Pan jego widział, iż Bóg jest z nim i sprawia, iż we wszystkim, co czyni, ma powodzenie” – 1 Mojż. 39:2-3.

Józef nie poprzestał na swojej wierze. Wzmocnił ją sumienną pracą i wierną służbą tym, których Bóg nad nim postawił. Józef kierował się swoimi wartościami. Szedł naprzód w swojej relacji z Bogiem, a wiara dawała mu spokojną pewność siebie, nadzieję i siłę do dalszego działania (Izaj. 30:15).

Powodzenie Józefa zostało wkrótce przerwane przez fałszywe oskarżenie o napaść na żonę Potyfara. Został osadzony w więzieniu, gdzie ponownie był pilny w swojej pracy i wierny tym, których Bóg nad nim postawił. Doświadczenie Józefa w więzieniu jest przykładem naszego uświęcenia: aktywnego poddania się woli Bożej w naszym życiu. W swoim więziennym doświadczeniu Józef pokazał nam pięć podstawowych elementów rozwiniętej wiary pod uświęcającą ręką Boga: samoświadomość, samoregulację, wewnętrzną motywację, empatię i umiejętności społeczne.

Cnota i wiedza

Łaska cnoty odnosi się do doskonałości moralnej. Józef wykazał się moralną doskonałością w kontaktach gospodarczych oraz w przebaczaniu swoim braciom. W przeciwieństwie do niego, jego starsi bracia byli moralnie słabi i nie okazywali wiary swojemu ojcu.

Podczas gdy Józef cierpiał w egipskim więzieniu, jego bracia podtrzymywali kłamstwo o jego śmierci wobec ich ojca, Jakuba. Być może początkowo usprawiedliwiali swoje kłamstwo tym, że ojciec nie ufał ich zdolnościom do zarządzania hodowlą owiec. Trzymanie się kłamstwa o śmierci Józefa przez dwie dekady świadczyło o braku cnoty. Dom Jakuba doświadczył głodu wiary i z pewnością nie zaznał odpoczynku.

Tak jak Jakub ufał Józefowi, że złoży mu raport o swoich braciach, tak Potyfar pokładał takie samo zaufanie w moralnej doskonałości Józefa i zdolnościach do prowadzenia interesów. „Józef zdobył jego życzliwość i służył mu. Powołał go więc na zarządcę domu swego i powierzył mu całe swoje mienie. Od tego czasu, gdy powołał go na zarządcę domu swego i całego swego mienia, błogosławił Pan domowi Egipcjanina przez wzgląd na Józefa. I spoczęło błogosławieństwo Pana na wszystkim, cokolwiek miał w domu i na polu” – 1 Mojż. 39:4-5.

Boże cechy, takie jak doskonałość moralna i wiedza, wyróżniały Józefa spośród innych. Faraon zauważył te cechy w Józefie, a Bóg nadal błogosławił mu, obdarzając go objawieniami, które przekonały faraona, że Józef jest idealnym kandydatem na najwyższego zarządcę, którego Egipt będzie potrzebował, aby przetrwać nadchodzący głód. „Niech więc faraon upatrzy teraz męża rozsądnego i mądrego i niech ustanowi go zarządcą całej ziemi egipskiej. Niech faraon działa i niech ustanowi namiestników nad krajem i zbiera piątą część urodzajów w ziemi egipskiej przez siedem lat obfitości. Niech nagromadzą wszelkiej żywności podczas tych dobrych lat, które nadejdą. Niech gromadzą zboże z polecenia faraona, niech składają po miastach żywność i przechowują ją. Żywność ta będzie zapasem dla kraju na siedem lat głodu, które nastaną w ziemi egipskiej, i kraj nie będzie wyniszczony przez głód” – 1 Mojż. 41:33-36.

Samokontrola i cierpliwość

Wiara Józefa w Bożą łaskę była fundamentem jego sukcesu. Wraz z Bożą łaską przyszła pokusa, by unieść się pychą, lecz Józef podążał drogą do otrzymania Bożego błogosławieństwa poprzez cierpliwe poddanie się uświęcającej ręce Boga. Józef cieszył się powodzeniem w Bożej opatrzności ze względu na swoją pokorę i wiarę w działaniu.

Bóg skierował Józefa do Egiptu w celu nauki, co Józef wykorzystał w pełni. Poddał się trudnym doświadczeniom i, walcząc w bezbożnym środowisku, dokonał niezwykłego aktu samokontroli i wiary, odnosząc w ten sposób zwycięstwo. „Tak więc nie wyście mnie tu posłali, ale Bóg, który mnie ustanowił opiekunem faraona i panem jego domu, i władcą całej ziemi egipskiej” – 1 Mojż. 45:8.

Również i my znajdujemy się w pozafiguralnym Egipcie, abyśmy mogli się uczyć, jak pokonywać naszą samowolę i właściwie rozwijać nasze Nowe Stworzenie. Podobnie jak Józef, musimy postępować według prostej formuły. „Powierz PANU swe dzieła [wiary], a twoje zamysły będą utwierdzone” – Przyp. 16:3 (UBG).

Podsumowanie

Historia Józefa to przykład życia w wierze w czasie dozwolenia zła. Jego doświadczenia pokazują nam, jak Bóg dozwala na zło, aby osiągnąć większy cel wśród swojego ludu.

Doświadczenie Józefa pokazuje nam, jak prowadzić poświęcone życie w obecnym złym świecie podczas końcowych dni Żniwa Wieku Ewangelii. Chociaż jesteśmy obdarzeni znacznie większym objawieniem Bożego Planu, nasza droga wiary jest taka sama jak ta, którą podążał Józef.

Powodzenie Józefa zachęca nas do bycia pilnymi, trzymania się naszej wiary, prowadzenia cnotliwego życia, poznawania prawdy Słowa Bożego, sprawowania samokontroli, bycia cierpliwymi i pobożnymi, bycia uprzejmymi dla naszych braci i okazywania bezintere-

sownej miłości. Rozwój tych darów Ducha pod opieką naszego Ojca Niebieskiego powinien być naszym głównym celem.

Gdy zagłębiamy się w szczegóły i zawiłości proroczej prawdy, jaką Bóg objawia nam w Piśmie Świętym, często podchodzimy do tego w sposób akademicki. W końcu święci prorocy poszukiwali akademickiej wiedzy o Bożym Planie (1 Piotra 1:9-10). Nie zapominajmy jednak, że bohaterowie wiary przechodzili przez swoje doświadczenia, mając niewielką wiedzę, lecz z niezachwianym zaufaniem do Boga i gotowością do bycia częścią Jego rodziny.

Józef przewyższył swoich braci pod względem wiary, co zaowocowało Bożą łaską. Sny, które dał mu Bóg, utwierdziły jego wiarę w przyszłość pełną nadziei. Bóg pozwolił jednak, by dobroć Józefa została poddana próbie poprzez jego doświadczenia ze złem. Józef pokazał nam, jak stawić czoła tym zmaganiom, wykorzystując swój najcenniejszy atut: wiarę.

Todd Alexander